

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηδέν διά του Ἀργυροῦ Μεταλλίου της Ἀναδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΤΗΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 1000. Ἐτά-
ρον δρχ. 350. Τρίμηνη δρχ. 300. Τὸ φύλλον δρχ. 30
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (καυδορομικαὶ
ἐπιταγαί, τοῦκ κτλ.) ἀνονόμως: Ἐπὶ τὸ περιο-
δικόν Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, δόδος Ἐδ-
ρισίδου, 42 — Ἀθῆναι.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΑΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' ἢ συνδρά-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην εὐαρέστετε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, κατὰ τὸ Βυρβάνκιον

Περίοδος Β' — Τόμος 40ος

Ἀθῆναι, 26 Σεπτεμβρίου 1942

Ἔτος 64ον — Ἀριθ. 43

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

— Μόνο χιτὲς βράδυ τὸν εἶδα νὰ
κλαίῃ, κι' ἔταν τὸν ρώτησα τί ἔχει,
μὲ... μὲ παρακάλεσε νὰ τὸν θυ-
μώμαι κι' ἔταν δὲν θάναί πιά σ'
αὐτὸ τὸ σπίτι.

— Ὅστε θάφυγε.

— Αὐτὸ κατὰλαβα κι' ἐγώ.
Μὰ πὺ νὰ φαντασθῶ πὺς θὰ
τῆκανε τὴν ἴδια ὥρα!

— Ἀχ, ἐγὼ φταίω! φώνα-
ξε κλαίγοντας ἡ κυρία Ἐνσ-
θορτ. Ἀπὸ τὸν καιρὸ πὺ
γεννήθηκε ὁ Μπέμπης, τὸ πα-
ραμελοῦσα τὸ καίμενο τὸ παι-
δί καί.

Ἡ παθερά της τὴν ἔκοψε:

— Μὴ στεναχωριέσαι τόσο
γιὰ ἓνα παλιόπαιδο... Ἦταν
αὐτὸ νὰ ζῆ ἐδῶ-μέσα; Βαρέ-
θηκε κι' ἔφυγε, νὰ γυρίσῃ
στὴ ζωὴ τοῦ δρόμου πὺ προ-
τιμοῦσε... Βασίστε, πήρε καί
τὰ ρούχα του;

— Δὲν πιστεύω, μυλαίδη.
Θὰ πήρε μόνο αὐτὰ πὺ φο-
ροῦσε. Τὴν καλή του ζακέττα
τουλάχιστο, ἐκείνη μὲ τὴ γού-
να, τὴν εἶδα πάνω στὸ κρεβ-
βάτι.

— Τότε θὰ πήγε ἐκδρομὴ
μὲ τοὺς ὄρσιους τοῦ φίλου.
Ἡ πεῖνα θὰ τὸν γυρίσῃ πίσω.

— Πρέπει νὰ φάξουμε νὰ
τὸν βροῦμε, εἶπε ἡ κ. Ἐνσ-
θορτ. Λεῖπει, δυστυχῶς, κι' ὁ
Ἐδουάρδος ἀλλὰ μπορούμε
νὰ εἰδοποιήσουμε τὴν Ἀστυ-
νομία, νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως ξέρει αὐτή.

— Δὲν θὰ εἰδοποιήσουμε κανέναί
φώναξε μ' ἐπιτακτικὸ τόνο ἡ λαίδη.
Ἄς περιμένουμε λίγο, κι' ἂν δὲν
φραγῆ — ἂν, κι' ἐγὼ εἶμαι βέβαιη
πὺς σήμερ' αὐριο θὰ τὸν ἴδομε δῶ

πεινασμένο, ἔλεεινό, — τότε εἰδοποι-
οῦμε. Νὰ σοῦ πῶ ὅμως τὴν ἀλήθεια,
τὸ-καλύτερο θάταν νὰ μὴ βρισκόταν
ποτέ, νὰ τὸν ἔφαρτωθοῦμε γιὰ πᾶν-
τα. Ποῖος ξέρει τί ἄλλο θὰ μᾶς ἔκανε.

«Ὁ πάτερ-Ἰωσήφ ἔσκούπησε τὰ μάτια του
πὺ ἦταν δακρυσμένα...» (Σελ. 310, στ. β').

Ἀλλὰ ἡ Λαύρα δὲν ἄκουσε. Ἡ
τόψη μεγάλωνε τὴ λύπη της γιὰ
τὴν ἐξαφάνιση τοῦ Φιλίππου. Ἐ-
γραψε στὸν ἀντρα της, ρωτώντας τὸν
τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ, καί συγχρόνως
εἰδοποίησε τὴν Ἀστυνομία, πὺ ἀρ-

χισε νὰ ψάχνῃ γιὰ τὸ χαμένο παιδί.
Ἀλλὰ οὔτε ἐρευνες οὔτε ἀνακρί-
σεις ἔφεραν ἀποτέλεσμα. Ὁ μικρὸς
μαῦρος λουστρός, ὁ μόνος πὺ εἶχαν
νὰ ρωτήσουν, εἶπε πὺς δὲν ἔξερε
τίποτα γιὰ «τὸν κ. Φίλιππο Ἐνσ-
θορτ», καί πὺς συγχρόνως εἶχε γί-
νει ἄφαντος κι' ὁ μικρὸς μαῦρος Λί-
λυβελ «ὁ γιὸς κάποιας Κελίνας ἀπὸ
τὴ Νέα Ὀρλεάνη».

— Ἀχ! ἀναστέναξε ἡ Λαύ-
ρα, θάφυγε μαζί του! Ποτέ
δὲν θὰ ἔαναγκυρίσῃ, ἀφοῦ λεί-
πουν ἀπὸ τὴν κάμαρά του τὰ
ποντίκια, τὸ Ἐθαγγέλιο, ἡ
Σόνοψη καί τὸ στεφάνι, τὰ
κειμήλιά του. Ἐγὼ φταίω.
Τὸν εἶχα παραμελήσει πολύ.
Κι' ἦταν τόσο καλός, τόσο
εὐαίσθητος! Ἐγὼ φταίω!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ':

Ὁ πάτερ-Ἰωσήφ λαβαίνει
ἓνα μεγάλο φάκελλο.

Ἦταν ἀπὸ μακρόχρονη
καί κουραστικὴ περιοδεία σὺς
χώρες τοῦ Νέου Μεξικοῦ, ὁ
πάτερ-Ἰωσήφ γύρισε στὸν Ἄ-
γιο Μιχαήλ, ὅπου τὸν εἶχε
στελεῖ ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς
Νέας Ὀρλεάνης. Ἐκεῖ τὸν
περίμενε ἓνα γράμμα τοῦ φί-
λου του πάτερ-Μαρτίνου, ἀπὸ
πολλοὺς μῆνες χρονολογημένο,
πὺ τὸν πληροφοροῦσε γιὰ τὸ
θάνατο τῆς Ἀντωνίας καί τὴν
ἀναχώρησιν τοῦ Φιλίππου. Ἀ-
μέσως ἔγραψε στὸν πάτερ-Μαρ-
τῖνο νὰ τοῦ στείλῃ γρήγορα
στὸν Ἄγιο Μιχαήλ τὰ ἔγγραφα
πὺ τοῦ εἶχε δώσει γιὰ φύλαξιν
δταν ἔφυγε. Ἀλλὰ πολὺ πρὶν νὰ
φτάσουν στὰ χέρια του τὰ ἔγγραφα
πὺ ζήτησε, ὁ πάτερ-Ἰωσήφ ἔανά-
φυγε γι' ἄλλη περιοδεία, πὺ μα-
κρόχρονη καί κουραστικὴ ἀπὸ τὴν
πρώτη, κι' ἔταν ἐγύρισε τὸν χειμῶ-

να στον Άγιο-Μιχαήλ, βρήκε και ένα μεγάλο φάκελλο, που τον περιμένα από μήνες.

Την νύχτα, μονάχος στο κελλί του, τον άνοιξε κι' έβγαλε από μέσα διάφορα χαρτιά που, αν και κουρασμένος και σχεδόν άρρωστος, άρχισε να τα διαβάσει ένα-ένα. Τό πρώτο ήταν γράμμα του πάτερ Μαρτίνου, που τον πληροφορούσε πως έλαβα τό δικό του και συμμορφώνταν με τήν επιθυμία του. Τό δεύτερο, πολύ μεγαλύτερο, ήταν γράμμα τής θείας Αντωνίας. Κι' έγγραφε τάκολουθα;

« Αιδεισώμωτατε,

«Ο γκιανός μου είπες πως έχω άρρώστεια τής καρδιάς και μπορεί να πεθάνω άρρωτά. Γι' αυτό σάς γράφω και σας παρακαλώ να φυλάξετε τό χαρτί που έσωκλήρω, και να μήν τό διαβάσετε παρά όταν δέν θά υπάρχω πιά. Τό γιατί θά τό καταλάβετε διαβάζοντας τό παρκάτω.

«Έμένα, Αιδεισώμωτατε, με μεγάλωσε ή οικογένεια Δεσράδα με μεγάλη σιτοργή και φροντίδα. Μ' έμαθαν να μιλώ άγγλικά και γαλλικά, να διαβάζω, να γράφω, να καντώ και να περιποιούμαι άνοση. Οταν γεννήθηκα ή μης Έστέλλα, ήμουν δεκατριών χρονών. Έβαλαν στην άγκαλιά μου τό μωρό, κι' από κείνη τή στιγμή ήταν δικό μου κι' ήμουν δική του. Τήν αγαπούσα περισσότερο από κάθε τί στον κόσμο, και τήν αγαπήσα ακόμα πιο πολύ όταν έχασε τόν πατέρα τής και τή μητέρα τής.

«Δέν θά ξεχάσατε ίσως, Αιδεισώμωτατε, πως έσεεις στεφανώσατε τήν Έστέλλα μου μ' ένα νέο άξιωματικό του στρατού των Βορείων.

«—Ναί, άλήθεια, θυμούμαι, σκέφθηκε εδω ή πατερ-Ίωσήφ ήρθαν ένα πρωί στην εκκλησιά μου και τούς έστεφάνωσα. Α, να και τό πρακτικό του γάμου, που τό υπέγραψα και τούς τό έδωσα, έπρόσθεσε ξεδιπλώνοντας ένα έγγραφο με τήν ύπόγραφή του.

Κι' εξακολούθησε να διαβάσει τό γράμμα τής Αντωνίας.

«Θά θυμώθετε ακόμα πως, ύστερ' από ένα χρόνο, βαφτίσατε και τό παιδί τους, ένα όρφνο άγοράκι. Μέλος ήταν δυό μηνών τό άθλιο πλάσμα, όταν ή πατέρα του, ή άξιωματικός, σκοτώθηκε πολεμώντας. Η κυρία μου, τό παιδί κι' ή νταντά του εγκοταστάθηκαν τότε στη βίλλα Δεσράδα Μιά νύχτα, καθώς ξέρετε, ή καλιά αυτή βίλλα έκάηκε. Η δυστυχισμένη μητέρα χάθηκε στις φλόγες σάθησε όμως—πράγμα που δέν τό ξέρετε ως τώρα κανένας—τό παιδί κι' ή νταντά. Η νταντά είμαι έγώ, τό παιδί είναι ή Φιλίππος.

«Όταν έπιασε φωτιά ή βίλλα, άγνωστο πως, τό παιδί κοιμόταν στην άγκαλιά μου. Τό άφησα έξω, σε άτιγυρο μέρος, και γύρισα να σώσω και τήν αγαπητή μου κυρία. Άλλά ήσαν άργά. Έφυγα τότε με τό παιδί, χωρίς να με ιδή κανένας, και πήγα στο σπίτι μις φίλης μου που μάς έδωσε άσυλο. Ύστερ' από λίγα χρόνια, ξαναγύρισα με τό Φιλίππο στά έρείπια τής βίλλας Δεσράδα, και καθήσαμε στο σπίτι κι' του κήπου που δέν είχε και.

«Ήθελα να μεγάλωση τό παιδί στο κτήμα που μιά μέρα ήξταν δικό του.

«Τήν πρώτη φορά που σάς έφερα τό Φιλίππο, μ' έρωτήσατε επιμόνα ποιολ ήταν οί γονείς του. Δέν με είχατε άναγνωρίσει και δέν φαναξόσατε πώσ τό άγοράκι ήταν παιδί του άξιωματικού των Βορείων και τής Έστέλλας Δεσράδα. Γιατί δέν σάς τό είπα; Γιατί έκράτησα τό μυστικό μου τόσο καιρό; Απολύτως, γιατί αγαπούσα πολύ τό Φιλίππο, τό μόνο πλάσμα που μου ήμνε στον κόσμο, και δέν ήθελα να μου τόν πάρουν. Έπειτα ήξερα πως ή πατέρα του δέν είχε άναγγείλει σ' ούς γονείς του τό γάμο του, εστιαίως του μισους που έχόριζε, τον καιρό του έμφυλλου πολέμου, τους Βόρειους Άμερικανούς από τους Νότιους. Πώς θά δέχονταν άραγς τό παιδί; Αποφάσισα λοιπόν να τό κρατήσω και να τό μεγάλωσω. Άργότερα θά του έλεγα τήν άλήθεια.

«Γιά δλ' αυτά μπορείτε, Αιδεισώμωτατε να βεβαιώθετε, από τά χαρτί που θά βρητε μέσα στο ίδιο φάκελλο. Άνάμεσα σ' αυτά υπάρχει και ένα γράμμα του κυρίου μου προς τή μητέρα μου. Απέξω θά ιδήτε τόνόμα τής και τήν αιτιουσή της στη Νέα Υόρκη. Τό γράμμα αυτό δέν άνοιχθηκε ακόμα. Ο άξιωματικός τό είχε δώσει στη γυναίκα του, να τό στείλγ στην πεθερά τής, αν τυχόν ήθελε τό συμβεί κανένα κακό στον πόλεμο. Υποθέτω πως στο γράμμα αυτό τής άναγγέλλει τό γάμο του και τής συσταίνει τή γυναίκα του και τό παιδί του. Άλλά λίγες ήμέρες ύστερ' από τό θάνατό του, τόν άκολούθησε στον ούρανό κι' ή καλή μου Έστέλλα, και τό γράμμα έμεινε, γιατί έγώ δέν είχα τό θάρρος να τό στείλω, από φόβο πάντα μη μου άρπάξουν τό ήθησαυρό μου.

«Όταν θά διαβάσατε αυτό τό γράμμα που με τόσο κόπο σάς γράφω, έγώ θά είμαι στον τάφο κι' ή Φιλίππος; Έρημος. Έώρα έσεεις είδα ή κόπος του προστάτης. Αγαπάτε τον και πρηγορήτε τον για τόν θάνατό τής θείας, που με τόση φροντίδα τόν μεγάλωσε και τόν έμαθε να είναι προπάντων καλός και τίμιος. Τά χαρτιά αυτά πρέπει να τό στείλετε δλα στη γιαγιά του. Ω, Αιδεισώμωτατε πάτερ Ίωσήφ, αν έκαμα κακά που έκράτησα τόν Φιλίππο, συγχωρέστε με και παρακαλέτε τό θεό να με συγχωρέσει.—Αντωνία.

«Άμα τελείωσε τό διάβασμα αυτού του γράμματος, ή πατερ-Ίωσήφ έσκούπισε τά μάτια του που ήταν δακρυομένα, έξέτασε με προσογή και τάλλα έγγραφα, έγγραψε κι' αυτώς μερικές επέξηγηματικές γραμμές, κι' δλα μαζί τό έκλεισε σ' ένα άλλο μεγάλο φάκελλο, όπου άντιγράφοντας από τό γράμμα τού άξιωματικού προς τή μητέρα του, έβαλε τή διευθύνη: Κυρία Μαρτην Α. Έναβορτ, λεωφόρος Μάδισον, Νέαν Υόρκη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'

Φιλίππος και Διλυβελ

Φεύγοντας από τό μεγάλο τής λαϊκής Έναβορτ, τή σκοτεινή εκείνη νύχτα του Μάρτη, ή Φιλίππος κανένα άρισμένο σχέδιο δέν είχε. Ο μόνος του σκοπός, ή μόνη του

επιθυμία, ήταν να φύγη από τή Νέα Υόρκη και να γυρίσει στη Νέα Όρλεάνη. Άλλά τό πως δέν τό ξέρε αύτε ή ίδιος.

Βρήκε σε λίγο τόν Διλυβελ στο μέρος που είχαν συμφωνήσει να τόν περιμένγ. Ο Φιλίππος κρατούσε τό πολύτιμο κλουβί με τά «παιδιά» και τά «κεμήλια» που είχε πάρει μαζί του. Άλλά, κι' ή Διλυβελ κρατούσε ένα δέμα με διάφορα τρόφιμα που είχε αγοράσει, κατά παραγγελία και με χρήματα του Φιλίππου.

—Α, εδω είσαι; Έτοιμος λοιπόν;

—Έτοιμότατος, κύριε Φιλίππε! Μά, ποσ θά πάμε; Δέν θά γυρίζουμε έξω δληνύχτα μ' αυτό τό κρύο;

—Περπάτει και θά ζεσταθής. Πρέπει με κάθε θυσία να βγούμε από τή Νέα Υόρκη άρψη.

—Κι' αν μάς τσακίσουν άστυφύλακες, χωροφύλακες, και μάς πάνε στη φυλακή;

[Παράφραση από τό γαλλικό] (Άκολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΜΙΑ ΚΑΤΑΡΑ

Ο συνεργάτης μάς κ. Μίμης Πομόνης άνακοινώνει τό ανέκδοτο αυτό του Καμπούρογλου, ανέκδοτο— και με τήν άλλη σημασία τής λέξης—κι' άδθεντικό.

Μιά μέρα ή γηραιός άκαδημαϊκός μπήκε σ' έναν άρχαιολογικό χώρο άπαγορευμένο. Ο φύλακας, που δέν τόν γνώριζε βέβαια—ήταν και νέος—τού έβγαλε τής φωνές:—Έ, γέρο! γέρο! εδω άπαγορεύεται!

Ο Καμπούρογλου, ψευτοθυμωμένος, τού άποκρίθηκε:—Έρετε τί θέλεις τώρα εσύ; Να σου δώσω τήν κατάρα μου! Δοιπόν σε καταριέμαι να ζήσης και να γίνης και συ τόσο γέρος όσο είμαι κι' έγώ!

Και τελείωσε μ' ένα χαμόγελο.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΜΑΡΤΙΝΤΑΡΙ ΚΙ' Ο ΒΡΑΧΟΣ

Είπε στο βράχο τό μαργαριτάρι:—Εσύ δέν έχεις τή λαμπρή μου λάση!

Κι' ή βράχος άποκρίθη με θυμό:—Μεγάλος είμ' έγώ μ' έσύ μικρό! Μά ή γνώμη τους δέν ήτανε ομοσή! Καθένας έχει άξια ξεχωριστή.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΟΦΟΝ ΤΟ ΣΑΦΕΣ, ΜΑ ΟΧΙ ΠΑΝΤΑ...

Αγαπητοί μου,

ΤΙΣ άθηνάϊκες ένέφεμε ρίδες άναψε αυτόν τόν καιρό μιά μεγάλη

λη συζήτηση, για τήν άσάφεια που παρατηρείται στη νεότερη τέχνη—ποίηση και πεζογραφία—τόσο κατά τή γλώσσα, τή συνήθως άκατάληπτη ύπερδμημοτική, όσο και κατά τό νόημα, τό συνήθως... όππερραλιστικό. Αφορμή έδωσε ένα χρονόγραφο του κ. Π. Παλαιολόγου στο «Έλευθερο Βήμα», που χτυπούσε τόν ποιητή Άγγελο Σικελιανό για τόν άκατανήγο πρόλογο του τελευταίου του βιβλίου. Κι' όλοι πιά βγήκαν να επικροτήσουν τό χτύπημα και να πούν πως ή άσάφεια είναι μιά πληγή τής νέας μάς λογοτεχνίας, που με κάθε τρόπο πρέπει να λείψη. Ο αντίλαλος αυτής τής συζήτησης, που εξακολούθει άνόμα, έφτασε κι' ως τά μεγάλα Διαπλάσεις ζητώντας να πώ κι' έγώ τή γνώμη μου. «Τή μόνη που πιστεύου».

Άλλά τή γνώμη μου τήν είπα μ' ένα μεγάλο γράμμα στην «Άκρόπολι» που μου τή ζήτησε κι' αυτή, κι' ακόμα μ' έν άρθρο μου στο «Άθηναϊκό Νέα» όπου γράφω τακτικά. Οί άσάφεις είναι δυό ειδών: έκείνοι που τό κάνουν ξεπότηδες, με σκοπό, με προμελέτη, για να έκπληττου τόν κόσμο και να περνούν για σπουδαίοι κι' οί άλλοι που γράφουν σκοτεινά, γιατί δέν μπορούν να γράψουν καθαρά από φυσικό τους. Οί πρώτοι είναι βέβαια άξιοκατάκριτοι: μπορεί να θέλουν και «κρέμασμα» όπως είπαν μερικοί. Οί δεύτεροι όμως δέν είναι, κάθε άλλο! Δέν καταλαβαίνεις έναν ποιητή, ένα συγγραφέα, είτε γιατί δέν ξέρεις όλες τίς λέξεις που μεταχειρίζεται, είτε γιατί δέν μπορείς να παρακολουθήσης τό στρυφνά του νοήματα; Μη τόν διαβάσεις. Δέν μπορείς όμως και ν' απαιτήσεις να γράφγ άλλοιότιμα, άφου αυτό είναι τό φυσικό του. Οί άρχαιοι Έλληνες έλεγαν «σαφόν τό σαφές». Άλλ' αυτό δέν είναι απόλυτο. Καμμιά φορά, πολδ συχνά μάλιστα, και τό «άσαφές», τό σκοτεινό, είναι «σαφές», ενή τ' άσαφές δέν είναι πάντα. Και παρ'αυτίμα οί ύμνοι του Πινδάρου, τά χορικά των τραγικών,

οί δημηγορίες του Θουκυδίδη και τόσα άλλα άρχαία έλληνικά άριστοურγήματα. Ποιός τό καταλαβαίνει, όχι πιά χωρίς λεξικό—ή γλώσσα δέν είναι τίποτα—άλλά και χωρίς σχέδια, ή ποίηση ή ηρόση; Ο Όμηρος, ή Ηόιοδος, οί άρχέγονοι, ήταν βέβαια άπλοί οί κατοπινοί τους όμως, οί τόσο έξελιγμένοι, δέν ήταν. Κι' όχι μόνο έμεις, που δέν ξέρουμε τή γλώσσα τους, αλλά ούτε οί άσχυροναί τους, που τήν ήξεραν, δέν καταλάβαιναν εύκολα τό νοήματά τους, και γι' αυτό από τότε τους έσκολιάζαν, τούς έρμήνευαν, τούς έξηγούσανοί σοφοί για τούς άσφους.

Είπα παραπάνω: όταν δέν καταλαβαίνεις έναν ποιητή, ένα συγγραφέα, μήν τόν διαβάσεις. Και τόν Δισχύλο λοιπόν από τούς άρχαίους, και τόν Παλαμά από τούς νέους; Μόνον Ηόιοδο πρέπει να διαβάζουμε, ή μόνον Ηολέμη, επειδή τούς καταλαβαίνουμε; Δέν συμφέρει, άφου και τό «άσαφές», καθώς είδαμε, είναι συχνά «σαφές», και χάνουμε μιά μεγάλη πνευματική απόλαυση επειδή δέν θέλουμε να κίνουμε λίγο κόπο, για να μάθουμε λίγες άγνωστες λέξεις ή να ξεδιπλώνουμε μερικά στρυφνά νοήματα. Τόν κόπο αυτό, θέλοντας και μή, τόν κάνουμε για τούς άρχαίους—και στο σχολείο και στο σπίτι—

εσο μεγάλος κι' αν είναι. Γιατί να μην κάνουμε έναν μικρότερο και για τούς νέους; Γι' αυτό καλύτερα θά λέγα: δέν καταλαβαίνεις έναν ποιητή ή ένα συγγραφέα; όταν άκούς από άλλους πως αξίζει, προσπάθησε να τόν καταλάβης και συ. Ρώτησε για όσες λέξεις τυχόν δέν ξέρεις—υπάρχουν και λέξικά, μά υπάρχουν και λεξιλόγια—ρώτησε και για τά νοήματα, όσα τυχόν δέν μπορείς να ξεδιπλώνης μονάχος σου. Κι' όμα «μελετήσης» έτσι κι' ένα μόνον δυσνόητο ποιητή ή συγγραφέα, ή κόπος σου για τούς άλλους θά είναι όλοένα μικρότερος. Και σε λίγο θά καταλαβαίνης τόσο καλά τόν Παλαμά, όσο και τόν Ηολέμη.

Μένει τώρα τό ζήτημα: έσεεις πως πρέπει να γράφετε, να λογοτεχνήτε, για τή Σελίδα; Να σάς πώ: από τήν άσάφεια, πάντα καλύτερη είναι ή σαφήνεια, και τώρα που είσθε νέοι, πρέπει να προσπαθήτε να εκπράξσεθε όσο γίνεται καθαρώτερα. Αν όμως σάς είναι αδύνατο, τότε γράφετε όπως μπορείτε, όπως σάς έρχεται, όπως είναι τό φυσικό σας. Ένα μόνον να μην καταδεχθίτε ποτέ: τήν προμελετημένη σκοτεινότητα, με τό σκοπό να περάσετε για σπουδαίοι. . .

Σας άσάφισμι

ΦΑΙΔΩΝ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΗΛΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

9. «Υστερ' από τό λουτρό, ή κύρ-Ηλία, κατευχαριστημένος, πήγαινε στο μεγάλο καφεείο που ήταν κοντά. Κι' εκεί εδχαριστιόταν πολδ. Γιατί έπινε ένα γνήσιο καφέ τής Ύεμένης, που στην Άθήνα δέν τόν έβρισκε, σουφούσε ένα ναργιλή με θαυμάσιο τουμπουκι και, χαλασμένος σε άνα-

παιτικώτατο μιντέρι, κοίταζε τόν παράξενο κόσμο που γεμίσε τή σάλλα, παρακολουθούσε τίς βμιλίες του και διασκεδάσε. Άλλά μιλούσε κι' όίδιος, γιατί πολλοί τόν ρωτούσαν με ένδιαφέρον, με άγάπη, για τήν καλή του ύβεια, ή τού ζητούσαν τίς έντυπώσεις του από τήν πόλη τους.

—Είμαι σά βασιλιάς! άπαντούσε πάντα ή κύρ-Ηλία. Και συλλογίζονταν τό αίώνιο: «Πέσές, θά γίνη. Καλομελέτα, λένε, κι' έρχεται. Να ιδής λοιπόν που οί καλοί αυτοί άνθρώποι θά με κάμουν και σουλτάνο!».

Μερικοί έπαιζαν στο καφεείο ζάρια κι' άλλα τυχερά παιχνίδια. Μά ή κύρ-Ηλία, αν και τόν προσκαλούσαν, δέν έλάβαινε μέρος ποτέ. Πρώτο γιατί δέν τού άρεσαν τά παιχνίδια, και δεύτερο γιατί δέν ήθελε να νομισουν πως είχε τό ελάττωμα να παίξη. Κανένα ελάττωμα δέν έπρεπε να ήν, αν ήθελε—και πόσο ήθελε!—να τόν κάμουν βασιλιά. . .

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΜΕ ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό BERTHE BERNAGE

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— "Ίσως να κατέβη, Ίσως και να μ'ην κατέβη. Ίσως να μ'ας καταδεχθῆ, Ίσως να ζητήσει να του σερβίρουν στην κἀμαρά του. Ίσως να φανῆ εὐχάριστος, Ίσως να φανῆ φρικτός ἔκανε ὁ Ἀντώνης.

— Πραγματικά είναι ἄρκετά δυσάρεστος ἕνας μουσαφίρης· σάν κι' αὐτόν, εἶπε ὁ Ἀριστείδης, χτενίζοντας μ' ἐξαιρετική ἐπιμέλεια τὰ ὠρίκια μαλλιά του. Πρέπει βέβαια νὰ τὸν λυπόμαστε γιατί είναι ἄρρωστος καὶ δυστυχημένος, ἀλλὰ τὸ εἰρωνικό καὶ ἀκατάδεχο ἔπος ποὺ παίρνει μαζί μας μὴ δίνει στὰ νεύρα. Δείχνει σὰ νὰ μ'ας θεωρῆ ἀπολίτιστος, σὰ νὰ μ'ας λογαριάζῃ γιὰ ἄντελως παρακατινοὺς συγγενεῖς.

— Ἄμ, ἡ Λαλά πὼς σὰς φαίνεται; ρώτησε ὁ Θέμης. Αὐτὸ τὸ φουρνόξυλο, νὰ σὰς πῶ τὴν ἁμαρτία σου, δὲν μὸς ἐμπνέει καμμιά ἐμπιστοσύνη. Ἐχω τὴν ἐνώπωση πὼς ἀν' ὁ Ἀλκης τῆς τῆς ζητοῦσε κεφτεδάκια ἀπὸ ἀνθρώπινο κρέας, θὰ μ'ας ἔκανε ὄλους μας πολὺ εὐχάριστους κιμᾶ.

— Ἡ Ζαμπέττα δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ὑποφέρῃ κι' ἔχει δίκιο. Ἡ Λαλά δὲν τρώει βρωδιὸν, γιατί τῆς τὸ ἀπαγορεύει ἡ θρησκεία τῆς, καὶ γεμίζει μὲ κοκκινόπιπερο ὄλα τὰ φαγητά, γιατί εἶναι ἡ συνήθεια τοῦ τόπου τῆς.

— Ἡ Λαλά μ' ἀφήνει ἀπολύτως ἀδιάφορο, ἔκανε ὁ Ἀντώνης· ἐκεῖνος ποὺ ἔχει ἀρχίσει νὰ μὸς κάβεται στὸ στομάχι εἶναι ὁ Ἀλκης. Καὶ μὸς φαίνεται πὼς καὶ ἡ μαμιά ἐπίσης, παρ' ὄλη τὴν ἀγγελικὴ ψυχὴ τῆς, ἔχει ἀρχίσει νὰ τὸν βαρύνεται μὲ τῆς ἰδιοτροπίες του καὶ τοὺς θυμούς του. Ἄφησε πιά τῆ Λιάνα, ποὺ δὲν τὸν χωνεύει γιατί τὴν εἰρωνεύεται περισσότερο ἀπ' ὄλους μας.

— Δὲν ἔχει πιά λοιπὸν μὲ τὸ μέρος του παρὰ μόνον τὸν μπαμπά. — Ὁ ὅποιος ἄλλωστε δὲν βλέπει ποτὲ τὴν ὑψηλότητά του. — ... καὶ τῆ Μαλάμω, συνέχισε ὁ Θέμης. Ποιὸς τὸ φανταζόταν! Ἡ ἀκοινωνήτη, ἡ ἀδέξια Μαλάμω μας τοῦ ἔχει ἀφοσιωθῆ μὲ τὴν ψυχὴ τῆς καὶ μὲ τὴν καρδιά τῆς! Μπορεῖτε νὰ τὸ ἐξηγήσετε ἔσως αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

— Ποτὲ μὸς δὲν κατάφερα νὰ ἐξηγήσω τὰ ὄσα κάνει καὶ τὰ ὄσα λέει ἡ Μαλάμω μας, δὴλωσε ὁ Ἀ...

ριστείδης. Μὲ τὰ κορίτσια ποτὲ δὲν βρίσκεις ἄκρη.

— Ἐγὼ δὲμος τὴν καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Ἀντώνης. Ἡ Μαλάμω μας κατὰ βάθος ἔχει μιὰ ψυχὴ ἱπποτικὴ καὶ ἐτοιμὴ νὰ θυσιάζῃ γιὰ τὸν ἄλλον. Πολλὲς φορές ἀναρωτιέμαι ἀν' δὲν ἀξίζει περισσότερο ἀπ' ὄλους μας.

— Ἐλα τώρα, μιὰ χοντρήλα σάν κι' αὐτὴν μπορεῖ νὰ ἔχη τέτοια λεπτὰ αἰσθήματα! Δὲν μὸς λέτε, παι...

— Ὁ κύριός μου σὲ θέλει, εἶπε ἡ Λαλά...

διά, τὸ μπάνιο ἦταν ὑπέροχο, ἀλλὰ ἀν' δὲν τρέξουμε στὸ σπίτι, μὸς φαίνεται πὼς δὲν θὰ βροῦμε πιά τίποτε νὰ φάμε!

Καλπάζοντας σάν ἄγρια πουλαράκια καὶ ἀλαλάζοντας σάν ἐρυθρά-δερμοὶ τὰ τρία ἀγόρια ἀνέβηκαν τὸ ὕψωμα ποὺ χώριζε τὴν παραλία ἀπὸ τὸ κτήμα, διέσχισαν τὸν μικρὸ πευκώνα, καὶ ἔφτασαν μπρὸς στὸ σπίτι. Ἡ κυρία Ἀγγελίδη παρουσιάστηκε μὲ τὸ δάχτυλο στὸ στόμα.

— Σίγα, γιὰ τὸ Θεό, ἔκανε. Ὁ Ἀλκης κοιμᾶται ἀκόμα.

— Δὲν τὸ ξέραμε, μαμμάκα μου, ἀπολογήθηκε ὁ Ἀντώνης. Εἶναι πέντε περασμένες. Λύπαμαι ποὺ μὲ τῆ φασαρία ποὺ καναμε μπορεῖ νὰ ἔσπλησσαμε τὸν Ἀλκη, ἀλλ' ὁμολόγησε πὼς εἶναι σκληρὸ καὶ γιὰ μᾶς ἀ μὴ μπορούμε νὰ χαροῦμε τῆς διακοπῆς μας ἔσως τῆς θέλουσε. Ἄ, πολὺ σκληρὸ!

— Ἡ δυστυχία τῶν ἄλλων πρέπει νὰ εἶναι λίγο καὶ δική μας δυστυχία, εἶπε ἡ μαμιά. Σὰς παρακαλῶ, παιδιά μου, φανῆτε καπως καλοὶ μὲ τὸν Ἀλκη. Ἰσχύει πολλὸ, ὄχι...

μόνο σωματικά, ἀλλὰ καὶ ψυχικά. Κι' ἐκεῖνο ποὺ μὲ θλίβει εἶναι πὼς μένει τόσο ψυχρὸς, τόσο ἀποτραβηγμένος, ἐνῶ ἐγὼ θὰ ἠθελα νὰ ἀντικαταστήσω τὴν μητέρα του.

— Ὡς δειλίωση μαζί μας; ρώτησε ὁ Ἀριστείδης.

— Νὰ ἡ Λαλά ποὺ ἐρχεται γιὰ νὰ σοὺ δώσῃ τὴν ἀπάντησή, εἶπε ὁ Ἀντώνης.

Ἐκεῖνη τῆ στιγμή, ἀθόρυβη παρουσιάστηκε ἡ Ἰνδή, Χαϊρέτῃς τυπικά τὴν κυρία Ἀγγελίδη καὶ εἶπε ψάχνοντας νὰ βρῆ τὰ λόγια τῆς:

— Ὁ κύριός μου ἔβρησε, ἀλλὰ θὰ πάη νὰ καθήσῃ κάτω ἀπὸ τὴν καρυδιά.

— Πολὺ καλά, εἶπε ἡ κυρία Ἀγγελίδη. Ζήτησε ἀπὸ τῆ Ζαμπέττα νὰ σοὺ δώσῃ ὅ, τι θέλεις. Φροῦτα, μπισκότα καὶ ψωμί μὲ μέλι. Μὴν ξεχάσῃς καὶ τ' ἄχλάδια ποὺ τοῦ ἔδωσαν.

— Εἶσαι πολὺ καλὴ ἐσύ, μαμιά, ἔκανε ὁ Ἀντώνης, ἀγκαλιάζοντας τὴν μητέρα του. Ὁ Ἀλκης εἶναι ἀχάριστος ποὺ φέρεται τόσο ψυχρὰ μαζί σου.

— Τρυφερότης κατὰ παραγγελίαν, παιδι μου, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Θὰ ἠθελα νὰ βρῶ τὸ δρόμο τῆς καρδιάς αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, ἀλλὰ ἔχει πολὺ δύσκολο χαρακτήρα.

— Ἐνῶ τ' ἀγόρια σου εἶναι ἀπλὰ καὶ δὲν σοὺ βαρύνουν ἔνωσαι στὰ κεφάλι, εἶπε ὁ Θέμης. Τάισέ μας λοιπὸν τώρα γιὰ νὰ μ'ας ἀνταμείψῃς.

— Στάσου νὰ φωνάξω καὶ τὰ κορίτσια. Λιάνα! Μαλάμω!

Ἡ Λιάνα παρουσιάστηκε σιαχνοντας τὸ γιακά ἀπὸ τὸν τριανταφυλλί φορεματάκι τῆς.

— Ἡ Μαλάμω δὲν θὰ ἐρθῇ, εἶπε. Τὴν εἶδα νὰ βγαίνει μὲ μερικά ροδάκινα στὸ χέρι, ἕνα ξεροκόμματο ψωμί κι' ἕνα βιβλίο. Καὶ πὼς ἦταν ντυμένη! Φορούσε ἐκεῖνο τὸ περσινὸ κίτρινο φόρεμά τῆς ποὺ τῆς ἔχει κονίτνει καὶ στενέψει φρικτὰ.

— Ἀφοῦ τῆς ἴδιος τῆς ἀρέσει, εἶπε ἡ μαμιά, ἄφησέ τὴν, παιδι μου, νὰ κανῆ τὸ κέφι τῆς. Ἐγὼ τώρα πηγαίνω νὰ φροντίσω τὸν πατέρα σας.

— Σπουδαία πράγματα μᾶς ἔχει ετοίμασει σήμερα ἡ μαμιά, εἶπε ὁ Θέμης καταβροχθίζοντας μιὰ πελωρία φέτα ἀλειμμένη μὲ γλυκὸ φροῦτα, φρέσκο ψωμί καὶ βυσσινάδα! Νὰ τὴν ξεπροβοδίσουμε μὲ ζητωκραυγὲς.

Τ' ἀδέλφια τοῦ ετοίμαστηκαν νὰ ἀκολουθήσουν τὴ συμβουλή του, μὰ ὁ Ἀντώνης σταμάτησε ἑαφνικά.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΑΖΕΙ...

Σήμερα ὁ ἥλιος πὸ κλωμὸς φωτίζει τὸ γαλὸ — κι' ὄσο περνοῦν οἱ μέρες πικρότερο κλωμιάζει... Τῆς μέρες τοῦ κλοκαρινοῦ μὲ θλίψη ἀναπολῶ: Φθινοπωριάζει... Σύννεφα γοργοτρέχουνε, διωγμένα ἀπ' τὸ βορρᾶ — κρούσιους καμηλοὺς ἡ θάλασσα σὲν ἄμμορδι ἀφροσπάζει... Ὁ ἥλιος φεύγει, χύνοντας σὲ δόση του μαβιά, θλιμμένα χρώματα: Φθινοπωριάζει...

Χαρὲς ποὺ διάβηκαν, στὸ νοῦ μὲ νοστολογία γενοῦν — γλυκιὰ μὲς σὲν ψυχὴ θλίψη σταλάζει... Τὰ χελιδόνια τὰ στερνά φέξ εἶδα νὰ περνοῦν γιὰ τόπους μακρονοῦς: Φθινοπωριάζει...

Μέρες χαρὰς ἠλιόφωτες, ὄνειρα παλιά, — μὰ ἡ ψύχρα δυναμώνει ὄσο βραδυνάει... πλήθος περνοῦν ὄραματα καὶ φέρονται μακρὰ, στὸ δάμπος τῆς νυχτὸς: Φθινοπωριάζει...

Τὸ κλοκαριὸ τέλειωσε... Φίλε, τὸ βράδυ αὐτό, ἡ θύμησή σου ὀλόγλυκα τὴ σκέψη μου ταραξέει... Ἔφυγες φέξ — τόρα μονάχος περπατῶ: Φθινοπωριάζει... Νέινος Ζηριώτης [A]

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ

— Παίζουμε κρυφτό; — Ὅχι, καλύτερα νὰ παίξουμε κυνηγητό.

Ἡ κρυφτὸ ἡ τίποτα! Ἀδύνατο νὰ συμφωνήσουμε. Ἐίχαμε μαζευθεῖ καμιά τριανταριά παιδιά γιὰ νὰ παίξουμε, μὰ ἔλα ποὺ ὁ καθένας εἶχε διαφορετικὴ γνώμη. Ἄλλος κρυφτό, ἄλλος κυνηγητό. Πῶς νὰ συμβιβασθοῦν τόσοι γνώμες; Σαφινὰ ἀποσπίστηκε μιὰ φωνὴ — ἀγνωστὸ ποιὸς τὴν ἐβγαλε.

— Παίζουμε τὴ μάχη τοῦ Μαραθῶνος; Περίσημη ἰδέα. Κανεὶς δὲν ἔσφες ἀντίρρηση. Χορηστάσαμε σὲ δυὸ ἁμάδες, σὲ μιὰ ἡμῶνα ἐγὼ ὁ... ἀρχηγός. Στὴν ἄλλη πῆγαν ὄλα τὰ πιτσιρικάκια. Τώρα δὲμος παρουσιάστηκε ἕνας κόμπος; ποιὸς θὰ εἶναι ὁ Ἑλληνας καὶ ποιὸς οἱ Πέρσαι; Ἡ κάθε ὁμάς ἠθελε νὰ εἶναι ὁ Ἑλληνας. Σαφινὰ μὸς ἦθε μιὰ ἰδέα. Πηγαίνω στὸν ἀρχηγὸ τῶν ἑχθρῶν καὶ τοῦ λέγω:

— Ἀν' ὄσας δώσουμε πέντε στρατιώτες, θέλετε νὰ εἰσάστε οἱ Πέρσαι; Αὐτὸ τοὺς ἄρεσε καὶ δέχτηκαν... Ἀρχίζει ἡ μάχη. Ἐγὼ καθισμένη σὲ μιὰ πέτρα μαζί μὲ τὸ «συμβόλιο» κοιτάζω τὰ κατορθώματα τῶν στρατιωτῶν μου. Ἐνας μικρὸς στρατιώτης μὲ πλησιάζει. — Δεσποίνις Μιλτιάδῃ, οἱ Πέρσαι ὑποχωροῦν. Κοιτάζω. Οἱ στρατιῶτες μου ἔχουν πάρει τοὺς ἑχθρούς στὸ κυνηγι... Σὲ πέντε λεπτά οἱ Πέρσαι ἔχουν φύγει πανικόβλητοι, ἀφίοντας ἔφτα αἰχμαλώτους. Οἱ αἰχμάλωτοι εἶναι πιτσιρικάκια ἀπὸ ἔφτα ἔτων καὶ κάτω. Γιὰ νὰ τοὺς κἀνω νὰ φοβηθοῦν, φωνάζω: — Φέρετε ἀλυσίδες γιὰ νὰ τοὺς δέσουμε. Αὐτοὶ δοχίλουν τὰ κλάματα. Ἄλλὰ καὶ ὁ οὐρανὸς κλαίει. Ἐίχαν μαζευθεῖ σύννεφα, δὲν τὰ πήραμε εἰδηση ἀπὸ τὸ παιγνίδι, καὶ τώρα ἔβρεχε γιὰ καλά. Ἐσὶ τελείωσε ἡ ἐνδοξὸς μάχη, καὶ οἱ γενναῖοι Μαραθωνοῦχοι ποὺ ἀψήφισαν μὲ τὴση γενναιότητά (!) τὰ ἐχθρικά βέλη, φοβήθηκαν τὴ βροχὴ καὶ γύρισαν τρέχοντας στὰ σπίτια τοὺς καὶ στάζοντας νερό.

Δοπερο Γατάκι [B]

Ἦσαν ἡ πρώτη μου ἐκδρομή. Πᾶνε κάμποσα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔγινε. Ἦταν μιὰ ἐκδρομὴ ποῦ μ'εἰνε μέσα μου σάν ὄνειρο παλιό, μισόσβηστο. Μὰ ποὺ τόσο τὴ νοσταλγῶ τώρα! Ὁ χρόνος ποὺ κίλισε ἔσβησε ἀπ' τὴν μνήμη μου ὀνόματι χρόνων καὶ βουνῶν. Δὲν θυμάμαι πιά παρὰ χαριτωμένα χωριουδάκια χωμένα σὲν ἀγκαλιά τὸν πρόσινου—σάν παιδιὰ ἦσαν τὰ σπίτια τους ποὺ γλυκὰ τὰ πήρε ὁ δίνκος στὸν κόρφο τοῦ δάσου. Θυμᾶμαι ἔλατα πράσινα, σκοῦρα καὶ λυγρὰ. Κορφὲς πελόριες, ἐπιβλητικές, ἄλλες γυνῆς, ἄλλες φουντωμένες. Κι' ὄλα—μὰ ὄλα—λουραμένα σὲ ὄσημενιο ψευγαφίσι φέξ ποὺ ἐλαμνε πᾶν ἥλιος, Κι' ἦταν δροσερὲς πηγὲς μὲ κροιστάλινα νερὰ ποὺ ἀντιβοῦσαν σὲς πλαγιὰς τριγύρω σὰ φωνῆς τῆς γῆς, καὶ ποὺ κροισνέλιζαν—ἀσῆμὶ λές—ἀπ' τὰ μαυροδερὰ τους στόματα. Ὑστερα οἱ βουερὲς ροματιὰς ποὺ τις ἀγκάλιαζαν οἱ ἰτίες καὶ τὰ κλατάνια καὶ ποὺ τρεγοδῶντας κηδοῦσαν βράχο σὲ βράχο πρὸς τὸ κάτω, πρὸς τὴν μάνα-θάλασσα. Κατόπι δάση, δάση ἀτέλειστα, μαυροδερὰ, ἀρωματισμένα καὶ ὑγρὰ ποὺ πατοῦσαν τὸ πόδι καὶ βόθλιαζες σὲ δροσερὰ μούσκα τῆς γῆς τους. Καὶ στερνὰ ἡ κορφή τοῦ βουνοῦ, ἡ ψηλότερη. Περιλουμένη ἦταν σὲν αὐγινὸ φῶς ποὺ τῆς ἔδινε χρουσοκόκκινες

ANAMNHSEH

Ἦσαν ἡ πρώτη μου ἐκδρομή. Πᾶνε κάμποσα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔγινε. Ἦταν μιὰ ἐκδρομὴ ποῦ μ'εἰνε μέσα μου σάν ὄνειρο παλιό, μισόσβηστο. Μὰ ποὺ τόσο τὴ νοσταλγῶ τώρα! Ὁ χρόνος ποὺ κίλισε ἔσβησε ἀπ' τὴν μνήμη μου ὀνόματι χρόνων καὶ βουνῶν. Δὲν θυμάμαι πιά παρὰ χαριτωμένα χωριουδάκια χωμένα σὲν ἀγκαλιά τὸν πρόσινου—σάν παιδιὰ ἦσαν τὰ σπίτια τους ποὺ γλυκὰ τὰ πήρε ὁ δίνκος στὸν κόρφο τοῦ δάσου. Θυμᾶμαι ἔλατα πράσινα, σκοῦρα καὶ λυγρὰ. Κορφὲς πελόριες, ἐπιβλητικές, ἄλλες γυνῆς, ἄλλες φουντωμένες. Κι' ὄλα—μὰ ὄλα—λουραμένα σὲ ὄσημενιο ψευγαφίσι φέξ ποὺ ἐλαμνε πᾶν ἥλιος, Κι' ἦταν δροσερὲς πηγὲς μὲ κροιστάλινα νερὰ ποὺ ἀντιβοῦσαν σὲς πλαγιὰς τριγύρω σὰ φωνῆς τῆς γῆς, καὶ ποὺ κροισνέλιζαν—ἀσῆμὶ λές—ἀπ' τὰ μαυροδερὰ τους στόματα. Ὑστερα οἱ βουερὲς ροματιὰς ποὺ τις ἀγκάλιαζαν οἱ ἰτίες καὶ τὰ κλατάνια καὶ ποὺ τρεγοδῶντας κηδοῦσαν βράχο σὲ βράχο πρὸς τὸ κάτω, πρὸς τὴν μάνα-θάλασσα. Κατόπι δάση, δάση ἀτέλειστα, μαυροδερὰ, ἀρωματισμένα καὶ ὑγρὰ ποὺ πατοῦσαν τὸ πόδι καὶ βόθλιαζες σὲ δροσερὰ μούσκα τῆς γῆς τους. Καὶ στερνὰ ἡ κορφή τοῦ βουνοῦ, ἡ ψηλότερη. Περιλουμένη ἦταν σὲν αὐγινὸ φῶς ποὺ τῆς ἔδινε χρουσοκόκκινες

Δοπερο Γατάκι [B]

Ἦσαν ἡ πρώτη μου ἐκδρομή. Πᾶνε κάμποσα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔγινε. Ἦταν μιὰ ἐκδρομὴ ποῦ μ'εἰνε μέσα μου σάν ὄνειρο παλιό, μισόσβηστο. Μὰ ποὺ τόσο τὴ νοσταλγῶ τώρα! Ὁ χρόνος ποὺ κίλισε ἔσβησε ἀπ' τὴν μνήμη μου ὀνόματι χρόνων καὶ βουνῶν. Δὲν θυμάμαι πιά παρὰ χαριτωμένα χωριουδάκια χωμένα σὲν ἀγκαλιά τὸν πρόσινου—σάν παιδιὰ ἦσαν τὰ σπίτια τους ποὺ γλυκὰ τὰ πήρε ὁ δίνκος στὸν κόρφο τοῦ δάσου. Θυμᾶμαι ἔλατα πράσινα, σκοῦρα καὶ λυγρὰ. Κορφὲς πελόριες, ἐπιβλητικές, ἄλλες γυνῆς, ἄλλες φουντωμένες. Κι' ὄλα—μὰ ὄλα—λουραμένα σὲ ὄσημενιο ψευγαφίσι φέξ ποὺ ἐλαμνε πᾶν ἥλιος, Κι' ἦταν δροσερὲς πηγὲς μὲ κροιστάλινα νερὰ ποὺ ἀντιβοῦσαν σὲς πλαγιὰς τριγύρω σὰ φωνῆς τῆς γῆς, καὶ ποὺ κροισνέλιζαν—ἀσῆμὶ λές—ἀπ' τὰ μαυροδερὰ τους στόματα. Ὑστερα οἱ βουερὲς ροματιὰς ποὺ τις ἀγκάλιαζαν οἱ ἰτίες καὶ τὰ κλατάνια καὶ ποὺ τρεγοδῶντας κηδοῦσαν βράχο σὲ βράχο πρὸς τὸ κάτω, πρὸς τὴν μάνα-θάλασσα. Κατόπι δάση, δάση ἀτέλειστα, μαυροδερὰ, ἀρωματισμένα καὶ ὑγρὰ ποὺ πατοῦσαν τὸ πόδι καὶ βόθλιαζες σὲ δροσερὰ μούσκα τῆς γῆς τους. Καὶ στερνὰ ἡ κορφή τοῦ βουνοῦ, ἡ ψηλότερη. Περιλουμένη ἦταν σὲν αὐγινὸ φῶς ποὺ τῆς ἔδινε χρουσοκόκκινες

Δοπερο Γατάκι [Γ]

Ἦσαν ἡ πρώτη μου ἐκδρομή. Πᾶνε κάμποσα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔγινε. Ἦταν μιὰ ἐκδρομὴ ποῦ μ'εἰνε μέσα μου σάν ὄνειρο παλιό, μισόσβηστο. Μὰ ποὺ τόσο τὴ νοσταλγῶ τώρα! Ὁ χρόνος ποὺ κίλισε ἔσβησε ἀπ' τὴν μνήμη μου ὀνόματι χρόνων καὶ βουνῶν. Δὲν θυμάμαι πιά παρὰ χαριτωμένα χωριουδάκια χωμένα σὲν ἀγκαλιά τὸν πρόσινου—σάν παιδιὰ ἦσαν τὰ σπίτια τους ποὺ γλυκὰ τὰ πήρε ὁ δίνκος στὸν κόρφο τοῦ δάσου. Θυμᾶμαι ἔλατα πράσινα, σκοῦρα καὶ λυγρὰ. Κορφὲς πελόριες, ἐπιβλητικές, ἄλλες γυνῆς, ἄλλες φουντωμένες. Κι' ὄλα—μὰ ὄλα—λουραμένα σὲ ὄσημενιο ψευγαφίσι φέξ ποὺ ἐλαμνε πᾶν ἥλιος, Κι' ἦταν δροσερὲς πηγὲς μὲ κροιστάλινα νερὰ ποὺ ἀντιβοῦσαν σὲς πλαγιὰς τριγύρω σὰ φωνῆς τῆς γῆς, καὶ ποὺ κροισνέλιζαν—ἀσῆμὶ λές—ἀπ' τὰ μαυροδερὰ τους στόματα. Ὑστερα οἱ βουερὲς ροματιὰς ποὺ τις ἀγκάλιαζαν οἱ ἰτίες καὶ τὰ κλατάνια καὶ ποὺ τρεγοδῶντας κηδοῦσαν βράχο σὲ βράχο πρὸς τὸ κάτω, πρὸς τὴν μάνα-θάλασσα. Κατόπι δάση, δάση ἀτέλειστα, μαυροδερὰ, ἀρωματισμένα καὶ ὑγρὰ ποὺ πατοῦσαν τὸ πόδι καὶ βόθλιαζες σὲ δροσερὰ μούσκα τῆς γῆς τους. Καὶ στερνὰ ἡ κορφή τοῦ βουνοῦ, ἡ ψηλότερη. Περιλουμένη ἦταν σὲν αὐγινὸ φῶς ποὺ τῆς ἔδινε χρουσοκόκκινες

ἀνταίγιας—ἡ κορὼνα λές τοῦ βουνοῦ. Τὸ φγγῆσι πιά ἦσαν ἀσπρολό καὶ ξέθορο—ποὺ πῆγε ἡ ἀσμένια του χαρᾶ; Ἐδὼ ὄλα σβήνονται καὶ χάνονται... Τίποτα πᾶρα πᾶνω. — Τὰ ξαναζῶ καθε τόσο σὲ τὴ σκέψη μου σάν παραμῦθι μισοξεχασμένο. Ἐσὶ βοθημένα σὲν ὀμίχλη τῆς λήθης. Σίφουνας [A]

ΠΑΛΜΟΙ

Ὅταν ἡ Σκέψη παραδέχῃ ἀνάμεσα στὴν Ἔγνοια καὶ στὸ Φόβο, στρέφω τὰ μάτια στὸν καθάριον Οὐρανὸ. Καὶ μὸς φαίνεται τότε, πὼς κατὰ ἀπ' τὴ γαλήνη τοῦ φράνει μέχρι τὴν ψυχὴ μου. Καὶ γαληνεῖ. Κι' ὅταν τὴ νύχτα σὲ ἀνήσικωτα Οὐράνια λαμπυρίζουν μυριάδες ἄστερια, κἀντῆλια ἀκόμημα σὲ Θεὸ τῆς Ἀγάπης, ἕνα τρεμοβλάσμα περνοῦ τὸ κορμὶ μου. Μιὰ συγκίνησι, πρωτόγνωρη κἀθε φορὰ, κάνει τὴν καρδιά μου νὰ ακοιστῇ. Κι' ἀγαλλιᾶζω. Ἀραγε, γιατί πρέπει κανεὶς νὰ πεθάνῃ γιὰ ν' ἀνεβῆ στὸν Οὐρανὸ; Πληγωμένος Ἄετός [A]

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΚΟΜΜΑΤΙ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ

I. 2... 13, 21... Τὰ φύλλα περνοῦνε. Μὲ καθε φύλλο ποὺ λαβαίνω, προτοῦ τὸ ἰδῶ, ἡ φαντασία μου τρέχει στὴ Σελίδα. Ἐκεῖ, μαζί μὲ ἄλλα κομμάτια, βλέπω καὶ ἐνὰ ποὺ ἀπὸ κάτω λέει: Δοπερο Γατάκι. Ἀλλὰ ἀνοίγω τὸ φαλλάδιο, τὸ κοιτάζω... τίποτα, πουθανά! «Βγήκε τὸ 22», μὸς εἶπανε προχτές, τὰ παιδιὰ σὲ γραφεία. Ἐγὼ, ἀπογοητευμένος πιά, τὸ παίρνω καὶ οἶχνω μιὰ ματιά στὴ Σελίδα—ἀπὸ συνήθεια... Ἄλλὰ τί θαῦρα; Μέσα στὰ ἄλλα κομμάτια, αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι κι' ἐνὰ ποὺ ἀπὸ κάτω λέει Δοπερο Γατάκι! Ἄλλὰ τί θαῦρα; Μέσα στὰ ἄλλα κομμάτια, αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι κι' ἐνὰ ποὺ ἀπὸ κάτω λέει Δοπερο Γατάκι! Ἄλλὰ τί θαῦρα; Μέσα στὰ ἄλλα κομμάτια, αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι κι' ἐνὰ ποὺ ἀπὸ κάτω λέει Δοπερο Γατάκι!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ καθηγγητής: — Ὁ Φσιδίας ἐγλυψε μάρμαρο... Καὶ τὸ Κυνελάκινο διακόπτοντας: — Μὰ τόσο πεινασμένος ἦταν; Δοπερο Γατάκι

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Αθήναι, 42 ετών Εθνομαιστήν την 25 Σεπτεμβρίου 1942

Το Έτος μου — το «διαπλαστικόν» Έτος — αρχίζει την 1 Δεκεμβρίου και τελειώνει την 30 Νοεμβρίου. Έχει δηλαδή δύο χρονολογίες: 1939—1940, 1940—41, 1941—1942. . . Αυτό είναι με άνωμαλία και φέρνει κάποτε σύγχυση. Ένα μόνο παράδειγμα: ζητούν ένα φύλλαδιο του τέμου του 1939, κ. Ένωσαν ένα φύλλαδιο του τέμου του 1940, νομίζοντας, από τη χρονολογία των πρώτων του τεσσάρων ή πέντε φυλλάδιων, του Δεκεμβρίου, πως ο τόμος είναι του 1939. . .

Γιό του Ψηλορείτη, το ζήτημα είναι βέβαια σπουδαίο. Διαπλαστούλα και Διαπλαστούλας δεκαετή-δεκαετί χρόνων, που δηλώνουν ηλικία δεκατεσσάρων, για να διαγωνίζονται στη Μικρή Τάξη, δεν μπορεί βέβαια να είναι εν τάξει. . . με τη συνείδησή τους θέλω να πω πως με περισσότερη ευσυνείδησια, ακόμα και την περιφάνεια . . . της ηλικίας τους, αυτό δεν θα το καταδέχονταν ποτέ. . .

Πραγματικώς, Αίγλη, είπα κάποτε—σπάσει τα πάντα ενός παλιού Διαγωνισμού Καλλιγραφίας—πως η κακογραφία είναι ζήτημα κακής ανατροφής. . .

Πού ο ποιητής ήταν άδωνας να τα διαδύσει. . . Έτσι λοιπόν δεν νοσηριώτατο σατυρικό επίγραμμα, που τελειώνει έτσι: «Δέν πειράζει, σά γυρίσης, τὰ διαβάσουμε μαζί». . .

Προμηθεά Δεσμώτη, λυπομηναι που δεν μπορώ να πανηγύρω σ' όλα τα σπείδατα που μου γράφετε. . .

Αθηναίκα, τη λύση στο μεγάλο σου ζήτημα τη δίνεις μόνος σου: σιγά-σιγά, με τον κύριο, με την ανάγκη, θα γίνουν δυο άνθρωποι χωριστοί: ο ένας «φαινομενικός». . .

Πολλοί από επαρχίες που γράφουν πως δεν μπάρσκαν να λάβουν μέρος στο Πένταθλο, γιατί ήταν Έλαβαν το φυλλάδιο με την προκήρυξη, ή προθέματα είχε λήξει. . .

Όμοιαις επιστολάς που έστειλαν κ' οι έβης: Δουδοβίκοις (ή τιμωρία του κ. Κακροδιή βεβαιότητα. . .)

Αλλαγή τ. Κ. Αθήνα εκδοχής τ. Αρμενίων τ. Ουροί. . .

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ Νέος Ψευδώνυμο: Εμπροσταντί, κ. (ΜΜ). Καπετάν Αντώνης, ά. (ΑΠ). Ψυχή του Δόσου, ά. (ΟΘ). Βαγκάρης του Αργολικού, ά. (ΓΑ). Φραγκοκάνος, ά. (ΑΦ). Κόρη Δυσπαρείδων, κ. (ΒΟ). Πευκόφυλλο, ά. (ΜΧ). Σαροθανάπας, κ. (ΑΜ). Μικρό Κυκλάμινο, κ. (ΑΑ). Ατρόμητος Σταυροφόρος, ά. (ΠΔ). Αγγεμένη Θάλασσα, κ. (ΑΦ). Κρινούλα, κ. (ΚΣ). Άστροτά, κ. (ΜΧ). Τρικόρφο Βουνό, ά. (ΧΙ). Αφώνας Ί-χθύς, ά. (ΕΣ). Καταρδιδούλα, κ. (ΕΣ). Σύλλογος Σκαπανείς της Προόδου. . .

φιακρού, γι' αυτό παλιώνουν και κάποτε μένουν χωρίς απάντηση τα Έλαβα δια- ηύχασαν γι' την προθέματα του Πέντα- θλου γράφο παραπάνω. . .

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. Προριπτονται: «Αλλαγή» τ. Κ. . .

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 298ου Διαγωνισμού Λύσεων. . . 332-334. Άλυσις Διεξεργασίων 1.—Νότα με κάποιον στρατηγό Ένωσεται Άμερικανό . . .

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ Νέος Ψευδώνυμο: Εμπροσταντί, κ. (ΜΜ). Καπετάν Αντώνης, ά. (ΑΠ). Ψυχή του Δόσου, ά. (ΟΘ). . .

Η Διαπλάσις ασπάζεται τους φί- λους της: Δοξοβίαν Σπυράνη (προθέ- τα πως τότε θα είχε λάβει ως το 40') Χρυσούλαν (Ένα γράμμα σου από 1939) 42 πρὸς τὴν ἀγαπητὴν σου Μαίρη) . . .

ΛΥΣΕΙΣ τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 27.

335. Τριπλοῦς Στοιχειώμενος Κάποιον στοιχείο χημικό, Ἄν τοῦ προσθέσης ἄρχικό, Θά κάμης μ' ἐδκόλλα. . .

337. Μεταγραμματισμός Κι' αὐτό τοῦ σώματος ὕψος, Θάλλάξη μόνον κερφάλι, Καί σ' ἕνα κράτος μακρινό Μεγάλῃ πόλει θά κτισθῆ. . .

338. Δικτυωτός * * * * * = Καλὸς λόγος, εὐχή. * * * * * = Εἶδος σημαίας. * * * * * = Πτηνόν και μηχανήμα. * * * * * = Ὑμνος, δοξολογία. Καί καθέτος τὰ ἴδια. Γαρβένικα

339. Κρυπτογραφικόν 1 2 3 4 5 6 7 = Κράτος. 2 5 4 1 1 2 1 = Πόλις τῆς Ρωσίας. 3 6 2 1 = Τοῦ πατρός του. 4 1 6 2 5 2 1 = Ἀρχαίος ποιητής. 5 6 7 5 2 1 6 1 = Ἐξέπλισις. 6 2 3 5 7 6 7 = Χώρα τῆς Ἀσίας. 7 6 1 6 2 1 = Ἐπίθουτος. Λουδοβίκος

340-345. Αἰπιὸν Μαγικὸν Γράμμα Αἱ κάτωθι ζητούμενα λέξεις ἔχουν ἀπὸ δύο γράμματα κοινὰ—τὰ περρωτά—ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἐν ἀπάντη πρότον εἰς τὴν πρώτην, δεύτερον εἰς τὴν δευ- τέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην κ. ο. κ., τὸ δὲ ἄλλο ἀντιστρόφως, πρῶτον εἰς τὴν ἔκτην, δεύτερον εἰς τὴν πέμπτην, τρίτον εἰς τὴν τετάρτην κ. ο. κ. . .

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οι νέοι δροι : Δέν δημοσιεύεται... Αγγλία μεγαλύτερα τών 13 σελών...

[MB-1800]

ΣΥΛΛΟΓ. «ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ» ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΔΕΚΤΑ... θά πάρουνε τὰ παιδιὰ που θά κερδίσουνε...

ΔΙΕΥΘΥΝΗ: Μαριλίνα ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ, Χάρητος 8 - ΑΘΗΝΑ... ΠΡΟΒΕΣΜΙΑ: 1 μήνας μετά τήν δημοσίευση...

ΟΙ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΤΟΜΗ [MB-1801]

ΤΡΕΛΑΕ ΣΚΟΠΕΥΤΗ, όποιος θέλει: τὰ πολλά χάνει και τὰ λίγα. ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ»

«Έγινε ή 8η έκδοσή του συλλόγου μας στη Μονή της Καιοκρυστής... Απ'όλα τέλλα, ξεχωρη μάς γέμισε χαρά ή δημοφιλής γύρω μας...

«Μινεών Χαριτωμένων» (Καθένας χαρακτηρίσας ξεχωριστά τούς άλλους με λίγες λέξεις)...

ΝΙΚΗ ΕΛΛΑΔΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ... Θερμά ευχαριστοῦμε τήν Ζαχαρή.

Δαχτυλογραφήθηκε α'έξη σελίδες, κολλιτεχνικά διακοσμημένες, και στέλληκε στη διάπλαση και σε διαλεχτά διαπλάσσοπυλα τὸ πρώτο τεύχος τῶν περιοδικῶν μας.

Με θέμα: «Επίκαιρα θεάματα» λογοτεχνικός διαγωνισμός ἀπ' τὸ Φιλολογικὸ Τμήμα με 10 τὸν Ἀποσπερίτη.

Σήκισα ἀπ' τὸ Καλλιτεχνικὸ μὲ 10 τὸν Διονόβιο. [MB-1804]

Τοὺς ἀγαπητοὺς μου: Ὀνειροπόλο και Ἡπειρωτάνοι γιά τή γιορτὴ τῶν κάθε χαρά.

Ἐξαιτίας τῆς Γάστρας, σὺ εὐχόμεαι εὐλόφουχα χρόνια πολλὰ γιά τὰ γενέθλιά σου. Μή νομίζεις ὅτι σὲ ἔβγαξα, ἔγινε κάποιο λάθος ἀπὸ τὸ τεύχος '86-89.

Ζιωπηλὸ Καραβάνι, συγχαρητήρια διὰ προσδρίαν. Ζανθὸς Μελαχροινὸς τῶν συλλόγου «ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΜΕ ΦΟΥΝΤΕΣ» [MB-1806]

Ιδεώδες: γιά νὰ καταλάβης τὸ: Ἰσην και καρ' ὄνομα ρώτης τῆ Ζάχαρη. ἡ ὁποία πιστεύω νὰ τὸ καταλάβει! Πάντως, ἀν σὲ πειράξω, μὲ συγχωρεῖς.

Δακκαδαίμονιος Γ. Γ. Συναγῶσις πτοῦς κολποὺς τῆς ΝΙΚΗΣ - ΕΛΛΑΔΟΣ Τὸ καταλάβετε; [MB-1807]

ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ἔσκακάλισμα τῶν ἴσων ἢ τῶν Πυλαῶν. Φτάνει μιὰ ἐργασία στὸν Ἀνταρσεν ἢ και σ' αὐτὴν ἀκόμα τὴν Ντελί που παρουσιάζει ἐργασίαι και ἔργα ἀξιολογοῦ! Ἐναι ντροπὴ γιά τὰ διαπλάσσοπυλα που ἀποτελοῦν τὴν... πνευματικὴ νιολαία τῆς χώρας, νὰ μὴ μποροῦν ν' ἀπαντήσουν σὲ διαγωνισμὸ που...

Δέν ἔχετε διαβάσει ΤΗΠΟΤΑ; Κ' ἀπὸ ὅσα ἔχετε διαβάσει, τίποτα δέν ἔχετε νὰ πῆτε; Σὲς ἠπενθυμίζω τῆ (MB-1094) και περιμένω.

Κωστῆς Μάριος. [MB-1808]

Εὐχαριστῶ Ἰδεώδες, καταχάρηκα γιά τὴ γνωριμία, και σὲ χαίρω φιλικότατα, καθὼς και τὰ διαπλάσσοπυλα τῆς Θεσσαλονικῆς. Γραμματοσυλλέκτης [MB-1809]

Συγχαρητήρια στὸν ΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΗΛΟΡΕΙΤΗ (Πρόδρομο Γυμνασιασπαίδων), γιά τὴν δραστηριότητά του που χειρίζεται τὰ ζητήματα τῶν Συλλόγων. Ἄλκα (Γυμνασιασπαίδων) [MB-1810]

Σύλλογος «ΘΑΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ». Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ Ζωγραφικῆς. Α' Βραβίον: Κορφιανοπούλα. Β' Βραβίον: Καρτερινῆ Ἐλληνοπούλα (ἐκτός διαγωνισμοῦ). Ἐπαινος: Πύρρος, Μυρσώτις, Ἀσπρὸ Γατάκι κλπ. Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ Ἐκθέσεως. Α' Βραβίον: Κωστῆς Μάριος. Τὸς βραβευθέντας συγχαίρομαι, τὸς συμμετεσχόντας εὐχαριστοῦμαι. Βραβεία ἐστάλησαν. [MB-1811]

Νῆμαι ἔφτασαν! Ζανθὸς Μαστρος (Γυμνασιασπαίδων)

ΠΥΡΡΙΩΤΙΚΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ Στὸς κένδοσυλλογικοὺς διαγωνισμοὺς τῶν καλοκαιριοῦ βραβεύθηκαν, ἀπ' τὸς λογοτέχνες μας: Ἀεροδιάλυτος, Γέφυρος, Πυργιωτόπυλα. Ἀπ' τὸς ζωγράφους, Σπυρογέφυρος, Καρβουνιάρης. Στῆς 13 Σεπτεμβρίου ἔγιναν ἀρχαιροῦς ἀπὸ Σπίτι τῆς «Βασάντας». Ἐξελέγησαν: Πρόεδρος, ΠΥΡΡΙΩΤΟΠΟΥΛΟ Γραμματεὺς, ΓΥΦΤΟΣ Ταυίας, ΧΩΜΑΤΟΠΛΑΣΤΟΣ Τὰ μέλη μένου: Περσμηθῆς Ἀσραμῆς, Βασάντα, Ἀεροδιάλυτος, Καρβουνιάρης. [MB-1812]

Εἰς τὸν σύλλογο μας προσεληφθησαν νέα μέλη οἱ: Ἀνθιμῆνο Ἐλατο, Ξεπορμένος Λόδοξος, Πρίγκηψ τῆς Μοστέρας, Ζανθὸς Μελαχροινὸς και Ἀγνωστος Πλανήτης. «ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΜΕ ΦΟΥΝΤΕΣ» [MB-1813]

Μπαίνοντας εἰς τὴν κίνηση τῆς Διαπλάσεως, χαίρω ὅλους - ες και ἀλληλογραφῶ. Γράφατε: Κυρ. Χρῆστον Ἀνδρινόπουλον, ὁδὸς Δημοτρίου Ράλλη 28. Ἀθῆνας 8, διὰ...

Παραξένη [MB-1815]

Συγχαίρομαι Ἀδερμηνι διὰ ἄριστην χειρισμὸν του. Καταλαβαίνω οὐραστῆ; Ζουμπούλι, Φερμάνι, Ἀρετοῦσα «Ἑλληνικῆς Φωνῆς». [MB-1816]

Γιά τὴ γιορτὴ σου, Ναυτοσρόσηνοσε, ἀπειρες εὐχῆς και καλὸς ἀναδηματικὸς πολιτικῆς. Ἀνάκισ, μ' ἄλη που τὴν καρδία σου εὐχόμεαι περαστικῆ (ἐπιτρέπεται ἕνας ταμπέλης νὰ πῶ ἡ ἀπερὸσπωση;) Ὁσμὴ Πατριώτισσα (Νίκης Ἐπλάδος) [MB-1817]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΧΑΡΑΥΤΗ» (παρόρτημα ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ) Προσελήφθησαν νέα μέλη, οἱ: Φιλοπόμην, Πονεμένο Δοξάκι. Συγχαρητήρια ἀπὸ παραρτήματα γιά γιορτῆς. [MB-1818]

Εἰσερχόμενος ἀπὸ διαπλάσσοπυλα χαίρω ὅλους - ες και ἀλληλογραφῶ. Ἄσους: Καν Α. Γούναρη, Ἀμαλιαδὸς 19, Ἀθῆνας 6, διὰ Στέφανον Μυρσώτην [MB-1819]

Προσοχή! Ἰδρῆθηκε σύλλογος ὀνομαζόμενος «ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ» ἐβραβεῦν ἐν Θεσσαλονικῆς. Πρόεδρος Ἀθάνιο Ἐμβλημα. Γραμματεὺς Ἀγνόφιλος. Ταυίας Θεοαμβευτής.

Εἰσερχόμενος εἰς τὴν κίνηση τῆς Διαπλάσεως, χαίρω ὅλους - ες. Ἰδαίτως τὸς: Ἀκροκρη, Ἀναδομῆνη, Ξεπτικιστῆ, Μαῦρο Πρίγκηψ. ΑἴΓΝΟΥΣΙΩΤΗΣ [MB-1821]

Ἄγνοσιστῆ Μαῦρο Πρίγκηψ, καλὸς ἐπιτήκατε εἰς τὴν κίνηση. Σὲς εὐχόμεαι καλὴ και ὠφέλιμη δράση. ΔΑΚΡΙΝΗ [MB-1822]

Ἄσὺ ἀγαπημένε φίλε στέλνον ἀπὸ διαπλάσσοπυλα ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι. ΦΑΙΔΡΑ - ΔΑΚΜΗΝΗ «Γυμνασιασπαίδων» [MB-1823]

Ἀρχίζοντας και ἐγὼ τὴ ζωῆ μου ἀνάρεσά σου, σὲς χαίρω και ἀλληλογραφῶ. Ἀμαρτυλῆς, ἔσταλα, γιάτὶ δέν ἀπῆντησε; περιμένω. Ἄσους Πατρούλαν Βαρθολίμου, Ἀσκληπιου 34, Ἀθῆνας 1, διὰ...

Τὸ Παρόρτημα Ἀθῆνων τῶν Συλλόγου Ἀυτοκρατορῶν προκηρῶσαι διαγωνισμὸν ἡμερομηνίας 30 ὄραξ. Πρόθεσμι 2 μῆνας ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς κηλοφορίας τῶν φυλλοδίων ἄσους Ἐθῆρον Σάμην Μπαρξῆν, Πλουτάρχου 29, Ἀθῆνας (1). [MB-1824]

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ! ἈΝΑΜΕΙΝΑΤΕ μεγάλας ἀποκαλόφεις ἀπὸ μέρους ἈΝΑΠΟΚΑΛΗΤΟΥ ἸΠΠΟΤΟΥ, Νέου μέλους τῶν Συλλόγων τῶν ἸΠΠΟΤΩΝ. ἈΝΑΜΕΙΝΑΤΕ ΕΚΠΑΘΕΙΣ. ἈΝΑΠΟΚΑΛΗΤΟΣ ἸΠΠΟΤΗΣ [MB-1826]

Πρωτομπαίνοντας εἰς τὴν κίνηση, ἐπῆλ τὴν γνωριμία σου. Διαπλάσσοπυλα - ες. Γράφατε Ρεῖς Νικολάου, Ἀσους 4, Καλαῆνδρι, διὰ Ὀνειρο τῶν Βασάντων [MB-1827]

Μαντιῶν ἀνακοίνωσις. Ἀἰδὸν τῶν Βορρά = Καρποῦρη, Ἀραβίνα = Καρακούλη, Ἀσπρὸ Καγρινάκι = Μαντοῦκα, Ἡπειρωτοπούλα = Ζωῦδου. ΚΑΛΧΑΣ ΤΕΠΡΕΣΙΑΣ [MB-1828]

Ἄσους, γιά προσδρίαι συγχαρητήρια. Καὶ εἰς... (Φαῖδρος, μὴ θυμώσης, σὲ πειράζοιμε...) ΠΕΙΣΜΑΤΑ ΝΙΦΗ ΤΟΥ ΘΕΡΜΑΤΙΚΟΥ ΟΝΕΙΡΕΜΜΕΝΗ ΔΕΥΤΕΡΙΑ Νίκης - Ἐλλάδος.